

Lovforslag nr. L 226-232. Betænkning afgivet af skatte- og afgiftsudvalget den 25. juni 1979

Betænkning

over

I. Forslag til lov om ændring af pensionsbeskatningsloven

(Om fradragsret for præmier og kapitalindskud til pensionsordninger med løbende udbetalinger m. v.),

II. Forslag til lov om ændring af lov om afgift af visse olieprodukter,

III. Forslag til lov om ændring af lov om afgift af benzin,

IV. Forslag til lov om afgift af gas,

V. Forslag til lov om ændring af lov om afgift af elektricitet,

VI. Forslag til lov om ændring af lov om tobaksafgifter

og

VII. Forslag til lov om ændring af lov om afgift af charterflyvning

(Forhøjelse af afgiften)

Udvalget har behandlet lovforslagene i nogle møder. I forbindelse hermed har ministeren for skatter og afgifter dels skriftligt, dels i samråd besvaret en række spørgsmål. Desuden har socialministeren, indenrigsministeren og handelsministeren i samråd besvaret en række spørgsmål.

Udvalget har modtaget skriftlige og/eller mundtlige henvendelser fra:

Arbejdernes Fællesorganisation i Århus.
Byggefagenes Sammenslutning i Århus,
Centralforeningen af Benzinformidlere i Danmark,

Centralforeningen af Taxiforeninger i Danmark,

Charterselskaberne Conair, Maersk og Sterling ved tillidsmænd og virksomhedsledere,

Christensen, Carl, kontorchef, Hellerup,
Cigar- og Tobaksfabrikanternes Forening af 20. juni 1875,

Dansk Taxi Forbund,

Danmarks Rejsebureau Forening,
Det københavnske Formandsinitiativ,
Erhvervenes Skattesekretariat,
Foreningen af Importører og Grossister i Tobaksbranchen,

Foreningen Dansk Gas,
Fællesklubberne på stadsingeniørens direktorat,

Grafisk Kartel,

Grosserer-Societetet,

Hegedahl, Esther, Fåborg,

Hovedstadsrådet,

Håndværksrådet,

Lam, a., København,

METAL, Lyngby,

Murersvendenes Fagforening af 1919,

Oliebranchens Fællesrepræsentation,

Tobaksarbejderforbundet i Danmark,

Tobakshandlernes Landsforening og

Trafikfunktionærernes Organisation (HT).

Et *flertal* (socialdemokratiets og venstres medlemmer af udvalget) indstiller samtlige

lovforslag til *vedtagelse* med de af ministeren for skatter og afgifter stillede ændringsforslag og udtaler følgende:

Der har været ført langvarige drøftelser mellem regeringspartierne, centrum-demokraterne og det radikale venstre om udformningen af regeringens kriseindgreb.

Regeringspartierne gik ind i disse drøftelser med det ønske at skabe et bredt flertal for kriseindgrebene.

Under drøftelserne gav regeringspartierne en række væsentlige indrømmelser til de ønsker, de to forhandlingspartier fremførte. Drøftelserne førte til udformningen af en forligsskitse, som blev godkendt af forhandlerne fra regeringspartierne og centrumdemokraterne, mens der fortsat var udestående ønsker fra det radikale venstre.

Forligsskitsen blev godkendt i socialdemokratiets og venstres folketingsgruppe.

Efter et møde i centrum-demokraternes folketingsgruppe meddelte deres forhandlere, at de ikke kunne opnå godkendelse af deres forhandlingsresultat i folketingsgruppen.

Fortsatte forhandlinger med det radikale venstre førte ikke til enighed mellem dette parti og regeringspartierne.

Flertallet beklager, at det på trods af den bevægelighed, der gav sig udtryk i forligsskitsen, ikke lykkedes at skabe et bredere flertal bag regeringens kriseindgreb.

Et *mindretal* (fremskridtspartiets medlemmer af udvalget) indstiller lovforslagene til *forkastelse* ved 3. behandling og fremhæver:

En af folketingets allervigtigste 1979-opgaver er at standse valutagældsætningsforblødningen og lægge grunden til, at Danmark hurtigt kan tilbagebetale den udlandsgæld, som dårligt styre af landet har påpraktet os i SVCQMBF-regeringsårene.

Midlet er massiv forbedring af vor internationale konkurrenceevne – altså at dansk prisudvikling holdes langt under vore konkurrenters.

Energipriserne er nøgleposter i den almindelige prisdannelse. Derfor er det grøntlysende vanvid, hvis et folketingsmedlem i 1979 stemmer for, at energipriserne skal stige i kraft af beslutninger i det danske folketing. De udefra kommende energiprisstigninger er fælles for Danmark og vore internationale konkurrentlande. De er derfor til at bære, men at det danske folketing alene med virk-

ning for Danmark skal forøge denne prisstigning, er galoperende uforstandigt. Imidlertid afslører regeringens egne tal, da de omsider kom frem (økonomiministerens svar af 24. juni 1979 på udvalgs spørgsmål 31, bilag 86), at heller ikke de udefra komne prisstigninger er alarmerende. Tallene viser en brændselsimport i 1977 på 11,5 mia kr. og i 1979 på 13,9 mia kr. – altså en stigning på mindre end 10 pct. om året. Og denne stigning dækker ikke blot prisstigning, men også den kolde 1979-vinter, velstandsudvikling osv. Med andre ord: SVerne's begrundelse er falsk hysteri, som alene tjener til at oppiske en stemning for at socialisere på energiområdet og søge at skjule, at fremskridtspartiet har fået ret, når vi i det forløbne år gang på gang har påvist, at SV-politikken har været en politik til landets fordærv, fordi den ved alle sine forøgelser af skatte- og restriktionstryk har forværret landets konkurrenceevne.

Dertil kommer, at venstre og socialdemokratiet har udformet sit nye hjertekulested mod dansk økonomi fordelingspolitisk elendig – folk med dårlige boligforhold og lang afstand mellem hjem og arbejdsplads rammes værst. Ved uændret forbrug vil afgiftsforøgelserne lægge yderligere byrder på befolkningen med årligt 4,6 mia kr., dvs. ca. 3.600 kr. for den typiske familie. Skal denne holde uændret forbrug, må den derfor forøge sin indtægt med ca. 9.600 kr. Toppen af lønnen indtægtsbeskattes jo med ca. 62 pct., så der altså skal tjenes de 9.600 kr. mere for, at der bliver 3.600 kr. tilbage til de nye afgifter. 9.600 kr. mere om året betyder en forøget timeløn på godt 5 kr. (2,50 kr. hvis familien har to lønmodtagere). Det er altså, hvad SV-regeringen reelt vil stjæle fra lønmodtagere ved de håbløse forslag, som man fremsatte som et resultat af regeringens helt igennem urimelige politik.

Når landet er kommet i en situation, hvor fortsat og accelererende gælds- og under-skudspolitik formørker fremtidsudsigterne, skyldes det alene, at SVCQMBF-partiet i årevis ikke har haft mod og indsigt til at begrænse den offentlige sektors størrelse til, hvad den danske økonomi kan bære. Derfor er der for få ressourcer i produktionslivet til, at dette kan løse sin fundamentale samfundsopgave. Fremtidspolitikken må derfor tilrettelægges sådan, at der hurtigst muligt – på ikke konkurrenceforvridende vis – overføres

ressourcer fra den offentlige til den private sektor, så denne til konkurrencedygtige priser kan producere de varer, der skal til for at forvandle Danmarks valutamæssige stilling fra et minusland til et plusland: Denne nødvendige udviklingsopgave kan nemlig alene løses på erhvervslivets arbejdspladser.

Følgelig er det, som Danmark desperat behøver, kolossale skattelettelser. De vil nemlig afføde den fornødne omrokering i økonomien og den påkrævede produktionslyst og optimisme hos virksomhedernes medarbejdere og indehavere.

Venstres og socialdemokratiets forslag går alle som ét ud på skatteforhøjelser – altså præcis det modsatte af det fornødne. En vedtagelse vil derfor forværre landets situation. Ikke engang den bebudede 2,5 mia kr.s besparelse til formindskelse af statsunderskuddet fra ca. 49 mia kr. til ca. 46,5 mia kr. tør man rigtig knytte forhåbninger til, efter at statsministeren ved førstebehandlingen i folketinget sankthansaftensdag sagde: »Der er jo i dette øjeblik ingen konkrete forslag til, hvordan vi skal nå frem til de 2,5 mia kr. ... det bliver en svær, men en nødvendig opgave, og den må vi se om vi kan klare i fællesskab.«

Når fremskridtspartiet har stillet en række ændringsforslag, beror det ikke på, at SV-forslagene ville miste deres samfundsundergravende helhedspræg, blot disse ændringsforslag vedtages.

Ændringsforslagene er derimod udslag af den indstilling, som altid har præget alle fremskridtsfolk: Vi er ikke – og har aldrig været – noget alt-eller-intet-parti, men har til stadighed været og vil fortsat være indstillede på at arbejde hårdt for at få så mange fremskridt igennem som muligt – og uanset om der måske kun er tale om bagatelagte forbedringer. Sådan er demokratiets arbejdsvilkår, og det har alle fremskridtsfolketingsmedlemmer til enhver tid accepteret – i handling som i tale.

På grund af det uforsvarlige tidspres, hvorunder SV-flertallet har gennemtrumfet forslagsbehandlingen, er det blevet lidt tilfældigt, hvilke ændringsforslag vi har kunnet nå at udforme, og hvilke vi simpelt hen ikke har haft tid til at få gennemarbejdet tilstrækkeligt, men det har naturligvis ikke afholdt os fra at gøre vort arbejde så godt, som magthaverne nu har villet give os mulighed for.

Fremskridtsfolk har altid haft den kvækerindstilling, at vi må arbejde på Jorden, selv om den igennem magtmisbrug gøres nok så gloende for os.

Nedenfor anføres nogle af de særlige grunde, som medfører, at det forstandige folketingsmedlem stemmer imod netop den pågældende afgiftsskærpelse:

Ad I (forslag til lov om ændring af lov om pensionsbeskatningsloven)

Regeringen har ikke evnet blot at antyde størrelsesordenen af den merskat, man får hjem, hvis forslaget vedtages. Men det er klart, at det er nogle – i forhold til statsbudgettet – bagatelagte mikrobølber, som flyttes fra at blive beskattet om 2–3 år til at blive beskattet i 1979 og 1980.

Men for de enkelte borgere, som rammes, kan det være ubehageligt nok, og for branchen og for ligningsmyndighederne tilvejebringes usikkerhed ved, at man nu skal til at finde ud af nye nørklerier i den udviklede forsikringskatte Lovgivning.

Besværet, fejlrisikoen og merbureaukratiet i det praktiske liv overdøver således ganske og aldeles de småkravlsargumenter, der måtte være for forslaget. Dets eneste eksistensberettigelse er tilsyneladende, at socialdemokrater skal kunne dupere ukyndige vælgerforsamlinger med, at nu er vi begyndt på fradragssaneringen. Men socialdemokratiet har i forvejen i kraft af LO-tilskud, hersken over Danmarks Radio og embedsmandsapparatet så store særfordele i den politiske konkurrence, at folketinget ikke ved misbrug af lovgivningsbeføjelser bør give liste A-partiet endnu flere privilegier.

Ad II (forslag til lov om ændring af lov om afgift af visse olieprodukter)

Olién er steget nok på grund af OPEC-sheikerne. Vi må protestere imod, at den igen skal stige på grund af SV-sheikerne.

Ad III (forslag til lov om ændring af lov om afgift af benzin)

Som samfundsforholdene er i Danmark i dag er det rent faktisk nødvendigt for hundredtusinder at køre i bil til og/eller i forbindelse med det daglige arbejde.

Afstande og andre forhold er vidt forskellige. Derfor rammer brændstofimportprisstig-

ningen vidt forskelligt. Den nu af SV foreslåede yderligere ca. 70 øres forhøjelse af benzinliterprisen retter et hårdt spark på dem, der i forvejen er ramt hårdt. Rimelighed heri er det umuligt at få øje på.

Ad IV (forslag til lov om afgift af gas)

Så længe der ikke er fornuft og sammenhæng i den førte økonomiske politik, er det ikke rimeligt at støtte indførelse af nye afgiftsformer – og da slet ikke en afgift, der som gasafgiften vil ramme mange fattigfolk på noget på vore breddegrader så livsnødvendigt som boligens opvarmning. De 120.000 lejligheder i Stor-København, som opvarmes for halvdelens vedkommende med petroleum og for halvdelens ved gas, repræsenterer givetvis væsentlig ringere boligfor-

hold end nogen anden boliggruppe af samme størrelse her i landet.

Ad V (forslag til lov om ændring af lov om afgift af elektricitet)

Afgiftsfordyrelse af husholdningselektriciteten er så hårdt et slag, at det pure må afvises, når det som her kun bruges til at tilslutte, at folketingsflertallet i de senere år har været udueligt til at styre landet.

Ad VI (forslag til lov om ændring af lov om tobaksafgifter)

Når man skal danne sig et indtryk af cigaretbeskatningens nuværende forfatning, må man udnytte alle til rådighed stående oplysningskilder og derefter udøve et skøn. Dette fører til:

	1974 (mill.)	1978 (mill.)
Beskattet i Danmark.....	6.796	7.401
Lovligt indført fra udlandet af forbrugere med mindre end 3 døgns fravær (40 stk. maks. pr. person)	200	400
Lovligt indført fra udlandet af forbrugere med mere end 3 døgns fravær (200 stk. maks. pr. person, dog i 1978 300 stk. fra EF-lande)	500	1.100
Smuglerindført opdaget.....	4.500	5.000
Smuglerindført uopdaget	4.000	7.000
Totalforbrug	15.996	20.901

Dette kan svare til følgende opdeling:

De 200.000, som ryger mest, når i gennemsnit 55 cigaretter om dagen, 1,8 millioner tager sig af i snit 21 stk., en halv million »smårygere« å 15 cigaretter dagligt og 2,6 mill. ikke-cigaretrygere.

Med andre ord må man lægge til grund, at 13 af 20 cigaretter, som ryges her i landet, er gået uden om skatten. Af de resterende 7 ryges vel de to over skattefri repræsentationskonti eller for sorte penge.

Herefter har regeringen ikke præsteret tilstrækkelige fornuftsgrunde for, at de 5 sidste cigaretter af de 20 skal straffes med endnu højere afgifter end de hidtidige.

Ad VII (forslag til lov om ændring af lov om afgift af charterflyvning)

Charterturisme er et af de mest betydende sociale fremskridt i vor tid og vort århundredes eneste danske udenrigspolitiske succés. At den jævne dansker kommer ud i den store

verden og vinder sundhed og indsigt har kun været muligt, fordi staten så længe holdt sine fingre fra området. Derfor er det med forførelse, fremskridtspartiet har set, hvordan venstre og socialdemokratiet nu for anden gang på et par måneder gør en indsats for at spolere den store samfundsværdi, som afgangene til Mallorca, Rhodos osv. repræsenterer. Helt makabert er det, når man erindrer, hvordan samtlige andre folketingspartier har været afvisende over for fremskridtspartiets bestræbelser for at spare på politikeres og embedsfolks skatteyderbetalte udenlandsrejser (se eksempelvis fra indeværende folketingsår Folketingstidende, forhandlingerne sp. 4857 og sp. 6971–6973).

Et andet mindretal (det konservative folkepartis medlem af udvalget) fastslår, at regeringens forslag betyder højere skatte tryk og stigende arbejdsløshed uden at løse de reelle problemer. I ly af energikrisen vil man gen-

nem traditionelle afgiftsforhøjelser gøre dagligdagen dyrere for alle borgere. Regeringen mangler komplet evne til at enes om en langsigtet økonomisk politik, der er perspektiv i, og som har udsigt til at bringe betalingsbalanceunderskuddet ned. Mindretallet vender sig imod de af regeringen foreslåede afgifter, der øger omkostningsniveauet og dermed øger inflationen.

På intet område har regeringen fremlagt konkrete forslag til besparelser. På statsbudgettet er de udskudt til senere forhandling mellem regeringspartierne, og for så vidt angår de bebudede stramninger på de kommunale budgetter er det ganske uvist, om regeringen magter og evner at komme igennem med de erklærede begrænsninger i de kommunale udgifter, som staten i øvrigt i høj grad bærer skylden for ved at have pålagt kommunerne nye udgiftkrævende opgaver. Selv nu, hvor regeringen ønsker de kommunale udgifter begrænset, undser den sig ikke for at ville pålægge kommunerne at administrere dispensationsordningen med en bilfri dag om ugen – uden at give kommunerne kompensation herfor.

Det konservative folkeparti har følgende alternative plan:

1. Olie-, benzin- og gasafgiften opgives. I stedet tilrettelægges en direkte begrænsning af energiforbruget. Regeringen fastlægger det nødvendige loft over importen af råolie m. v. Olieselskaberne foretager den dertil svarende fordeling til forbrugerne efter retningslinjer fastsat af handelsministeren.
2. Der gennemføres et totalt stop for løn­glidning og almindelig lønstigninger i den resterende del af overenskomstperioden.
3. Oliepris­stigninger indregnes ikke i kommende pristal.
4. Et antal dyrtidsportioner ombyttes med en tilsvarende lettelse af de direkte skatter, evt. i form af højere lønmodtager­fradrag.
5. Der gennemføres større nedskæringer af de offentlige udgifter end foreslået af regeringen. Der henvises til de konservative ændrings­forslag til finansloven på 4 mia kr.
6. Dagpengeordningen ændres, så de to halvårslige automatiske reguleringer bort-

falder. Understøttelsessatsen på 90 ned­ sættes til 80 pct. efter et års ledighed.

Disse forslag tager effektivt fat på energi­ problemet. Det betyder ikke større realløns­ fald end regeringens forlig. Vi undgår stigen­ de skatter og afgifter, der er vanskelige sene­ re at komme af med. Og som det vigtigste betyder disse forslag en offensiv udvikling med klar forbedring af arbejdspladsernes konkurrenceevne, så vi først og fremmest søger ud af krisen ved at kunne sælge flere danske varer i konkurrence med udlandet. Det konservative folkepartis plan vil gøre forbrugsvalget friere ved tilstrækkelige of­ fentlige besparelser og nedsættelse af de di­ rekte skatter.

Mindretallet vil redegøre for sin stilling til ændrings­forslagene ved 2. behandling, men indstiller i øvrigt lovforslagene til *forkastelse* ved 3. behandling.

Et *tredje mindretal* (centrum-demokrater­ nes medlem af udvalget) udtaler følgende:

Mindretallet har deltaget positivt i drøftel­ serne med regeringspartierne med henblik på at opnå et bredt forlig. I den forbindelse vil mindretallet særligt fremhæve forståelsen for det nødvendige i at forbedre mulighederne for at udbygge de gældende fradragsordnin­ ger for udgifter til isolering m. v. af ejerboli­ ger gennem indførelse af supplerende be­ stemmelser om nye låne- og tilskudsordnin­ ger for at fremme energibesparelser i boliger.

Også tankerne om en kompensation for afgifterne til hyrevogne og opgivelse af for­ slaget om en bilfri dag har været væsentlige elementer for mindretallet under drøftelser­ ne.

Mindretallet er ligeledes tilfreds med, at regeringspartierne har stillet sig positivt over for mindretallets forslag om en udvidelse af fradragsretten for el-afgift i de liberale er­ hverv og en lempelse af lovforslaget vedrø­ rende pensionsbeskatningsloven, og vil stem­ me for de af ministeren fremsatte ændrings­ forslag herom.

Mindretallet beklager dybt, at regerings­ partierne ikke har villet imødekomme rimeli­ ge krav om en mærkbar nedsættelse af vægt­ afgiften eller af registreringsafgiften for driftsøkonomiske biler på baggrund af den meget kraftige forhøjelse af benzin-, olie- og gasafgifterne, som lovbuketten indebærer.

Mindretallet finder, at en sådan nedsættelse ville have været et incitament til at begrænse bilkørsen ad frivillighedens vej, ikke mindst for mange pensionister og andre, der med de nye afgifter bliver særlig hårdt ramt.

På denne baggrund finder mindretallet, at regeringspartierne indbyrdes stridigheder i virkeligheden har forhindret et bredt folig, og kan derfor ikke tage et medansvar for gennemførelse af de fremlagte lovforslag.

Mindretallet er dog fortsat villig til forhandling på grundlag af ovennævnte tanker, men må indstille lovforslagene til *forkastelse*, hvis regeringspartierne ikke ønsker at vise sig politisk imødekommende.

Et *fjerde mindretal* (socialistisk folkepartis medlem af udvalget) udtaler følgende:

Ad I (forslag til lov om ændring af lov om pensionsbeskatningsloven)

Mindretallet mener, at pensionsbeskatningsloven trænger til en stramning med henblik på at undgå det stadig stigende misbrug. Mindretallet anser dog de foreslåede ændringer for ufuldstændige. Der er behov for en mere dybtgående revision angående størrelsen af fradragsberettigede indskud, beskatning ved ophævelse i utide samt mulighed for beskatning i tilfælde af emigration. Mindretallet forbeholder sig derfor sin stilling ved lovforslagets 3. behandling.

Ad II (forslag til lov om ændring af lov om afgift af visse olieprodukter),

IV (forslag til lov om afgift af gas) og

V (forslag til lov om ændring af lov om afgift af elektricitet).

Socialistisk folkeparti finder ikke, at de fremlagte lovforslag om skat på energistoffer kan karakteriseres som energipolitiske love. Lovene har helt klart kun et finanspolitisk sigte.

Såfremt lovene om afgift på energistoffer skulle have et energipolitisk sigte, måtte lovene være ledsaget af andre love, der ved lån eller tilskud opmuntrede forbrugerne til at unddrage sig en forøget beskatning ved besparelser af energiforbruget.

Forbruget af olie, el og gas til opvarmning er karakteriseret ved, at forbruget af disse varer ikke er ret afhængige af prisen på dem. Beskatning af varerne uden at give tilskud til

besparelserforanstaltninger vil i praksis betyde en nedsættelse af forbruget af andre varer.

Regeringsforslagene om afgifter for olie, el og gas vil fritage erhvervslivet for afgifterne. For det første virker disse bestemmelser stærkt asocialt. For det andet forekommer det urimeligt, at befolkningen skal brandskattes ved køb af energi. De samme mennesker, der skal beskattes ved direkte køb af energivarer, skal derimod intet betale, såfremt de anvendte varer indgår i produktionen af andre varer som f. eks. varer af plastic.

Socialistisk folkeparti har derfor fremsat ændringsforslag til lovene om olie, el og gas, der ophæver erhvervenes favorstilling.

Socialistisk folkeparti finder derfor at måtte anbefale en *forkastelse* af afgiftslovene for disse varer.

Ad III (forslag til lov om ændring af lov om afgift af benzin),

VI (forslag til lov om ændring af lov om tobaksafgifter) og

VII (forslag til lov om ændring af lov om afgift af charterflyvning).

Mindretallet finder, at afgiftsforhøjelserne på benzin, cigaretter og charterflyvning alle har en stærk tendens til at vende den tunge ende nedad. Benzinafgiften vil gøre det meget kostbart for mange mennesker, der bor langt fra deres arbejdsplads, at komme på arbejde.

Socialistisk folkeparti vil derfor indstille disse lovforslag til *forkastelse*.

Et *femte mindretal* (Danmarks kommunistiske partis medlem af udvalget) kan ikke medvirke til gennemførelse af det under I anførte lovforslag og indstiller lovforslagene under II-VII til *forkastelse* ved 3. behandling og udtaler følgende. Efter udvalgsbehandlingen står det helt klart, at afgiftsforhøjelserne er panikagtige borgerlige foranstaltninger, der ikke angriber årsagerne til den såkaldte energikrise og det voksende underskud på betalingsbalancen. Det er småtskærne og kortsigtede foranstaltninger, der pålægger befolkningen en række unødvendige byrder, der i særdeleshed rammer pensionister og almindelige lønmodtagere. Afgifterne er en videreførelse af overenskomstindgrebet. Nu burde storkapitalens profitter og enevælde

beskæres, navnlig burde der være grebet ind mod oliemonopolerne, jordværdistigningerne, den frie import og skattefradragene.

Regeringen har ikke i svarene til udvalget været i stand til at modbevise, at de beskæftigelsesmæssige virkninger af afgiftsforhøjelser og besparelser vil forøge arbejdsløsheden med 30.-40.000.

Følgende står fast: man ønsker at reducere de samlede offentlige budgetter for 1980 med 6,5 mia kr. i forhold til det forventede. Beskæftigelsesvirkningen heraf kan f. eks. efter vismændenes SMEC III-model beregnes til 30.000 arbejdspladser. Regeringen påstår ganske vist, at den vil tage beskæftigelsesmæssige hensyn ved den konkrete fastlæggelse af besparelserne. Regeringen nævner her selv, at begrænsninger i kontantydelse vil være mindre arbejdsløshedsskabende end begrænsninger i f. eks. det offentliges personaleudgifter. Hertil kan bemærkes to ting:

1. Selv om alle besparelser på de lovbundne udgifter rammer kontantydelse, vil det være nok til at rokke skønnet om en arbejdsløshedsvirkning af størrelsesordenen 30.000.
2. Regeringen udtaler i svar nr. 44 fra skatte- og afgiftsudvalgets alm. del, bilag 87, følgende:

»Det bør understreges, at det ikke primært er af hensyn til betalingsbalancen, at regeringen har søgt gennemført en nedbringelse af væksten inden for det kommunale område, men af hensyn til udviklingen i de enkelte husholdningers disponible realindkomster.«

Men netop beskæringer på kontantydelse vil umiddelbart ramme »de enkelte husholdningers disponible realindkomster«. Hertil kommer, at den samlede besparelsevirkning på de offentlige budgetter i sidste ende bliver meget beskeden, netop fordi besparelserne resulterer i, at ca. 30.000 flere end ellers skal have arbejdsløshedsunderstøttelse. De 30.000 ekstra, der må på understøttelse, vil også begrænse det offentliges skatteindtægter og på grund af arbejdsløshedens skadevirkninger medføre øgede sociale og sundhedsmæssige udgifter.

De offentlige besparelser vil derfor:

– forøge arbejdsløsheden med ca. 30.000 i forhold til en situation uden indgreb.

– være uden nogen betydelig effekt på betalingsbalancen. (Højst en besparelse på et par hundrede mill. kr. og måske oven i købet en forringelse, fordi regeringen tilsigter et skift fra kollektivt til privat forbrug – hvor importindholdet i det private forbrug normalt er meget større end i offentligt forbrug, der overvejende består af lønudgifter.)

Afgiftsforhøjelserne medfører et betragteligt fald i reallønnen. Af bilaget alm.del, nr. 86, svar på spørgsmål 50, fremgår det af ministeriets egne beregninger, at faldet i reallønnen for en gennemsnitslønmodtager vil blive 2½ pct. Beregningen ligger nok i underkanten og vil for akkordlønnede blive omkring 3 pct. Denne reallønsnedgang står i skærende modsætning til regeringens tidligere udtalelser om, at overenskomstindgrebet tilsigter at fastholde reallønnen. Det er klart, at et så hurtigt og kraftigt fald i reallønnen få måneder efter overenskomstovergrebet lægger op til lønaktioner på arbejdspladserne i den kommende tid. Ikke af lyst, men af nød.

Set under ét er udgifterne en fortsættelse af en traditionel og forfejlet borgerlig politik. Hertil kommer imidlertid de asociale virkninger, som afgiftsforhøjelserne indebærer. Af ministerens besvarelse fremgår det, at folke- og invalidepensionisterne bliver hårdest ramt, idet realværdien af deres pensioner nedsættes med 1½ pct. alene på grund af energifgifterne på el og varme. Hertil kommer så de fem andre afgiftsforhøjelser. I særdeleshed rammes gasopvarmede lejligheder meget hårdt, som det også er påvist af gasværkerne.

Under udvalgsbehandlingen er det klart kommet til udtryk, at regeringen afviser enhver form for kompensationer til folke- og invalidepensionister, og at den afviser at lade gasafgiften bortfalde eller nedsætte den, uanset de argumenter, der er fremført fra specialister og andre på området.

I regeringens oplæg har det været hævdet, at indgrebene skete af hensyn til energibesparelser og underskuddet på betalingsbalancen.

En del af indgrebet er besparelser på de kommunale budgetter.

Regeringen har selv hævdet, at det var ca. 4 mia kr. Regeringen har sagt, at der var tale om et skøn, men i udvalget har det ikke væ-

ret muligt at få svar på, hvad den bygger dete skøn på.

Sådan som kendsgerningerne foreligger nu, må vi nærmest drage den slutning, at tallet er grebet ud af den blå luft. Det fortæller noget om kvaliteten af de forslag, regeringen har lagt frem.

Mere konkret er regeringens ønske om at holde kommende budgetter inden for en stigning på 3 pct. i faste priser i 1980. men også på dette område har det været umuligt at få en klar definition af, hvad det vil betyde for de enkelte kommuner.

Regeringen henviser udelukkende til, at det afhænger af forhandlingerne med de kommunale organisationer. Det fortæller noget om indholdet af disse forhandlinger, at man har bedt kommunerne om at opstille et katalog for en mulig ændring af standarder og normer, der er fastsat ved lov. Regeringen har ikke selv nogle forestillinger om, hvilke ændringer der kan komme på tale.

Alt i alt kan vi konstatere, at regeringens hensigter over for kommunerne er flydende og uklare undtagen på ét område: der skal nedskæringer til!

Det fortæller også noget om folketingets arbejdsbetingelser. Det forlanges, at vi skal tage stilling til regeringens samlede lovkompleks, uden at vi kender konsekvenserne på vigtige områder. Vi skal så at sige tage stilling med bind for øjnene. Det er samtidig en

hån over for landets 275 kommunalbestyrelser, der, mens de under store vanskeligheder er langt inde i arbejdet med næste års budgetter, ikke kan få blot et nogenlunde billede af regeringens hensigter. Efterhånden står det lysende klart, at besparelserne er vendt mod initiativer og aktiviteter i kommunerne. Heraf følger, at regeringens tale om nærdemokrati og kommunalt selvstyre er uden indhold.

Mindretallet udtrykker den største mistilid til regeringen og vil stemme imod alle afgiftsforslagene (L 227-232). Mindretallet anbefaler, at pensionsbeskatningsloven helt ophæves sammen med en ophævelse af en række andre fradragsordninger, der er til størst fordel for velhaverne og de største indkomster.

Mindretallet anbefaler, at stoppe borgerskabets og monopolernes panikagtige straffemetoder mod den uskyldige befolkning. Der må omgående udskrives valg.

Desuden anbefaler mindretallet, at der optages forhandlinger om energibesparelser på et socialt afbalanceret grundlag som vist i B 107 om energibesparende foranstaltninger (se nedenfor), B 101 om nationalisering af energisektoren, B 50 om importregulering, L 38 om tinglysning af kapitalværdistigninger på jord og fast ejendom, B 67 om øget beskæftigelse og B 13 om en omlægning af skattelovgivningen.

Fremsat den 23. juni 1979 af Kaj Hansen (DKP), Jørgen Jensen (DKP) og Ib Nørlund (DKP)

Forslag til folketingsbeslutning om energibesparende foranstaltninger

Folketinget opfordrer regeringen til at fremsætte forslag til lov om:

1. Et statsligt selskab, der får monopol på udvinding, raffinering og import af energi.
2. Typegodkendelsen af energiforbrugende enheder med de højeste virkningsgrader ved omsætningen af brændstof eller el til varme eller mekanisk energi. Halmaf-

brænding på markeder og kunsttørring af græs forbydes. Energi til opvarmning begrænses ved minimumskrav til isolering og ved byfornyelse.

3. Den kollektive trafik styrkes ved udbygning og modernisering af trafiknettet, hurtigbusser mellem hjem og større arbejdspladser, tunnelbane i København og flere cykelstier.

Bemærkninger til forslaget

Almindelige bemærkninger

Forslaget viser en energipolitik, der virker med besparelser på energispildet fremfor afgifter og begrænsninger af nytteværdien. Forbrugerrådet skrev til folketingets medlemmer den 14. juni 1979 bl. a., at restriktioner skal gennemføres med social hensyntagen, og det må ikke være muligt at betale sig fra nedskæringer i energiforbruget.

Under enhver krise, konkurs eller anden tilbagegang må man skærpe opmærksomheden mod særfordele for enkelte spekulanter. På energiområdet er der særlig grund til at være kritisk over for de syv oliekoncerner: de fem amerikanske selskaber Exxon (Esso), Texaco, Gulf, Mobil og California Standard (Chevron) og de to europæiske koncerner Shell og BP, der tilsammen havde en profit på 19,4 mia kr. større i første kvartal 1979 end i første kvartal 1978 svarende til en profitstigning på over 100 pct. En fortsættelse af denne udbygning i Danmark må forhindres.

Bemærkninger til de enkelte punkter

Til 1

DUC vil få et netto-overskud på Nordsøolien og -gassen på over 50 mia kr. Hvis oliepriserne stiger et par procent mere end andre priser, bliver profitten på 75 mia kr. For hver procent olienoteringen stiger, vil DUC tjene 800 millioner kr. mere.

Finland og andre lande har for længe siden monopoliseret raffinering og import af energi på et statsligt selskab.

Saudi-Arabien olieminister sheik Yamani har kraftigt understreget, at Saudi-Arabien ikke vil sælge til andre end statslige selskaber ud over de nuværende leverancer. Det er uansvarligt at sidde en sådan opfordring overhørig. Danmark er næsten det eneste land i Europa, der ikke har et statsligt selskab til import af energi.

Til 2 og 3

Af den samlede energitilgang går over 40 pct. tabt ved omsætningen, og endnu mindre bliver nyttiggjort, mens resten eksporteres igen. Energi-mæssigt må der planlægges og reguleres ud fra den største virkningsgrad.

Virkningsgraden af de enkelte drivaggregaters omsætning af olie til mekanisk energi er ifølge

Dansk Kedelforening 1974 for S-tog på 0,80 mod 0,25 i personbiler. Virkningsgraden for villaoliefyr er på 0,60 mod 0,75 for fjernvarme.

Kollektiv trafik og kollektiv varmforsyning bør derfor udbygges på bekostning af individuelle løsninger.

Ved den normale frie omsætning af energiforbrugende enheder handles der uden konkret viden om virkningsgraden. For bilers vedkommende tænker forbrugerne mest på accelerationsgraden. Hastighedsbegrænsninger sorterer heller ikke de biltyper fra, som konstant har en lav virkningsgrad ved omsætningen af benzin til transport.

I 1970-73 blev der årligt afbrændt 1,5-2 mill. kg halm med en varmeværdi på ca. 720 mill. kg olie. Halmafbrænding bør forbydes, da det blot er en magelig handling på landbrug med ensidig korn dyrkning.

Årligt bruges 30-45 mill. kg olie til kunsttørring af græs, hvilket er helt overflødigt, da græs kan lufttørres til hø eller ensileres med et økonomisk fuldt tilfredsstillende resultat.

Kvælstofforbruget i landbruget svarer til ca. 600 mill. kg olie og det kan reduceres stærkt, hvis græs erstattes med kløver og lucerne, hvis bakterievækst er i stand til at binde kvælstof fra luften. Der er dog ikke stillet konkrete forslag herom.

Skriftlig fremsættelse (23. juni 1979)

Kaj Hansen (DKP):

Som ordfører for forslagsstillerne tillader jeg med herved at fremsætte:

Forslag til folketingsbeslutning om energibe-

sparende foranstaltninger.

(Beslutningsforslag nr. B 107).

Jeg skal i øvrigt henvise til de bemærkninger, der ledsager forslaget.

Et *sjette mindretal* (kristeligt folkepartis medlem af udvalget) vil redegøre for sin stilling til samtlige lovforslag og ændringsforslag ved 2. behandlingen.

Et *syvende mindretal* (Danmarks retsforbunds medlem af udvalget) afviser samtlige regeringens afgiftsforslag, men vil støtte den begrænsede sanering af skattefiduserne. Mindretallet vil støtte enkelte ændringsforslag, der vil begrænse kriseforslagenes skadevirkninger eller blot udskyde dem noget.

Efter mindretallets opfattelse er sammensætningen af afgiftsbuketten klart asocial. Det er den brede befolknings forbrug til husholdning, opvarmning og kørsel mellem hjem og arbejde, der rammes. Og vi får nye titusinder af arbejdsløse. Regeringen har ikke kunnet dementere, at kriseindgrebenes beskæftigelsesvirkninger vil være *meget* omfattende, om end det står hen i det uvisse, om det er 10.000 eller 40.000 flere arbejdsløse, der bliver resultatet af indgrebet. De indkomster, bag hvilke der ikke ligger nogen produktion, og som er den virkelige årsag til inflation, betalingsbalanceproblemer og arbejdsløshed, friholdes.

Den tilstræbte gasafgift synes at ville ramme stærkere end olie- og benzinafgiftsforhøjelsen, medens kulfyring og petroleumforbrug friholdes. Virkningerne af foranstaltningerne vil da ramme vilkårligt og uden noget energipolitisk fornuftigt perspektiv. Afgiftsforhøjelserne på charterrejser og cigaretter viser, at regeringens egentlige ærinde mindre er energibesparelser end inddækning af en brøkdæl af det store finansunderskud, som en uansvarlig udgiftspolitik har fremkaldt. En forhøjelse af en »giftsskat« kunne der vel argumenteres for, hvis der tilsigtedes et mindre forbrug og det i øvrigt var led i en socialt afbalanceret økonomisk sanering. Men dette er jo ikke tilfældet.

Mindretallet ønsker også at påpege, at »billøse« dage bliver umulige at administrere og ensidigt vil ramme de mange mennesker, der kun har én bil og må bruge den dagligt mellem hjem og arbejde. Ordningen vil af alle andre nemt kunne omgås, mens de, der rammes, end ikke kan køre weekendtur med familien efter en uges ofte hårdt arbejde. Nu får de oven i dette hårde afgifter uden sociale kompensationer. Syge, svage, ældre og handicappede rammes især af ordningen.

Regeringen har end ikke kunnet antyde indhold af en eventuel dispensationsordning på området. Regeringen må tilmed anerkende, at de kollektive trafikmuligheder langtfra er af en standard og omfang, der kan bøde på skadevirkningerne ud over landet.

For energiafgiftens vedkommende ved vi, at de olieproducerende lande vil bruge dem som argument for yderligere prisforhøjelser. Saudi-Arabiens olieminister, sheik Yamani, sagde det for nylig klart i dansk TV: »Hvorfor skal danskerne beholde de penge?«

Regeringen har ikke kunnet sandsynliggøre væsentlige oliebesparelser som et resultat af indgrebet. Hverken afgifter eller rationeringer, men kun den friest mulige prisdannelse kan danne grundlag for begrænsning af overflødig energiforbrug. Regeringen burde have satset langt stærkere på sammen med andre vestlige lande i OECD og Det internationale Energiagentur at varetage fælles interesser over for de olieproducerende lande og over for de multinationale olieselskaber, som tjener tykt på krisen. I stedet har man bundet sig til en fælles EF-front, der kun kan vanskeliggøre virkelig internationale fællesløsninger – og ingen olie tilføre os. Den eneste sikre virkning af EF-samarbejdet på energiområdet vil være en øget pression på Danmark for indførelse af A-kraft uden hensyn til reaktorsikkerhedstekniske og affaldsopbevaringsmæssige betænkeligheder. På regional basis ville et nordisk samarbejde om energipolitikken kunne rumme perspektiver af betydning, men også mulighederne herfor er forsømt af regeringen til fordel for det perspektivløse EF-samarbejde.

De tilsigtede besparelser i kommunerne er mere end tvivlsomme, da regeringen ikke påtænker sanktioner over for kommuner, der ikke følger regeringens henstilling – og da man fuldt ud erkender, at vækstkommuner og kommuner med særlige sociale problemer tvinges til at sprænge de anlagte sparerammer. Regeringen vil heller ikke selv længere vedkende sig de tidligere offentliggjorte sparetal for kommunerne på 3–4 mia kr. årligt, og der synes herefter intet konkret at foreligge om disse besparelser.

Danmarks retsforbund foreslår i stedet for regeringens perspektivløse politik følgende handlingsprogram:

1. Kronen frigøres fra det EF-bestemte valutamarbejde i EMS, således at virksomhedernes konkurrenceevne øjeblikkeligt forbedres med gunstige virkninger både for beskæftigelsen og betalingsbalancen.
2. Der gennemføres en løbende afgift på alle jordværdistigninger ud over inflationen. Derved ledes opsparringen til erhvervsaktive investeringer i stedet for til passiv spekulation.
3. Der gennemføres socialt forsvarlige besparelser på statens budget ved afvikling af støtte til særinteresser af enhver art.
4. Der gennemføres en indkomstskattereform, hvor der ryddes op i fradragsjungen og sættes ind mod andre skatteundragelser. Til gengæld forhøjes den skattefri bundgrænse væsentligt.
5. Offentlige arbejder, som alligevel skal gennemføres, fremskyndes, så længe beskæftigelsessituationen tilsiger det.
6. På denne baggrund vil der være motivation for arbejdsmarkedets parter til med henblik på de kommende overenskomster at indlede forhandlinger om en ændret pristalsregulering, hvor udefra kommende pristigninger ikke indgår. I forbindelse hermed bør parterne kunne drøfte former for lønmodtagernes medejendomsret.
7. I stedet for yderligere at binde Danmark til en EF-styring af vor energipolitik må regeringen tage initiativ til en alternativ dansk energiplan uden kernekraft og til en aktiv indsats inden for Norden og OECD med henblik på at nedbringe afhængigheden af og udnyttelsen fra multinationale monopolselskaber og OPEC-landene.

Man vil herved angribe de fundamentale strukturer, som har skabt Danmarks økonomiske, beskæftigelsesmæssige og energiforsyningsbestemte krise.

Den vil have forudsætninger for at vinde bred folkelig forståelse og tilslutning, fordi den rummer klare, fremadrettede perspektiver. Vi må benytte den brede folkelige forståelse for nødvendigheden af kraftige indgreb til at foretage disse indgreb. Men i stedet for at vise politisk mod og handlekraft ser vi denne flertalsregering strides i indre uenighed og ende med »løsninger« af en sådan art, så selv regeringens egne støtter åbent erkender deres utilstrækkelighed og allerede

bebuder nye – formentlig lige så kortsigtede – indgreb om få måneder.

Det er ikke, fordi regeringen har savnet kompetente rådgivere. Faktisk har landets ledende uafhængige økonomer med Det Økonomiske Råds formandskab i spidsen givet råd, der ligger tæt op ad væsentlige dele af den 7-punkts plan, der foran er skitseret. Og regeringen kan få flertal i folketinget for alt, hvad den kan enes med sig selv om.

Ændringsforslag

til

I. Forslag til lov om ændring af pensionsbeskatningsloven

(Om fradragsret for præmier og kapitalindskud til pensionsordninger med løbende udbetalinger m. v.)

Til § 1

Af *ministeren for skatter og afgifter*, tiltrådt af et flertal (Møller Andersen (S), Camre (S), Drejer (S), Erenbjerg (S), Thomas Have (S), Hjortnæs (S), Karl Nielsen (S), Ellemann-Jensen (V), Jeppe Kristensen (V) og Bollmann (CD)):

1) I nr. 1 ændres »stk. 2-4« til: »stk. 2-6«.

Af et mindretal (Ole Olsen (SF)):

2) Nr. 2 affattes således:

»2. § 18, stk. 2, affattes således:

»Stk. 2. Kapitalindskud eller årlige præmier eller bidrag til pensionsordninger med løbende udbetalinger eller til rateforsikringer i pensionsøjemed kan højst fradrages med i alt 25.000 kr. årligt. Hvis summen af kapitalindskud, årlige præmier og årlige bidrag til de nævnte forsikringsordninger et år overstiger 25.000 kr., kan det overskydende beløb fradrages inden for de næste 10 år, hvis der et år er plads inden for 25.000 kr.s grænsen. Dør den pågældende, før de 10 år er gået, kan den efterlevende ægtefælle, hvis denne ved dødsfaldet var sambeskattet med afdøde, overtage fradragsretten.

Fradragsretten for et resterende beløb bortfalder, når der er indtrådt afgiftspligt for hele den pågældende ordning efter reglerne i §§ 29-31.«

Af *ministeren for skatter og afgifter*, tiltrådt af *flertallet under nr. 1*:

3) Nr. 2 affattes således:

»2. § 18, stk. 2, ophæves, og i stedet indsættes:

»Stk. 2. fradragsretten for kapitalindskud til en pensionsordning med løbende udbetalinger eller til en rateforsikring i pensionsejemed skal fordeles over en periode på 10 år, således at indskuddet fradrages med 1/10 i indskudsåret og hvert af de følgende 9 år.

Stk. 3. Hvis præmie- eller bidragsperioden for en pensionsordning med løbende udbetalinger eller en rateforsikring i pensionsejemed er mindre end 10 år, fordeles fradragsretten for det præmie- eller bidragsbeløb, der i alt skal betales, med lige store beløb over en periode på 10 år. 10 års perioden begynder i det år, hvor den første præmie (bidrag) forfalder til betaling. Såfremt præmien eller bidraget til en pensionsordning med løbende udbetalinger eller en rateforsikring i pensionsejemed forhøjes på et tidspunkt, hvor den resterende præmiebetalingsperiode er under 10 år, fordeles fradraget for forhøjelsen på tilsvarende måde over en periode på 10 år.

Stk. 4. Såfremt det samlede årlige fradrag, beregnet efter reglerne i stk. 2-3, udgør et mindre beløb end 25.000 kr., kan skatteyderen dog vælge at foretage et årligt fradrag på indtil 25.000 kr., indtil samtlige præmier og indskud er bragt til fradrag. Der kan dog i et indkomstår højst fradrages et beløb svarende til forfaldne præmier (bidrag) og indskud, som ikke tidligere er fratrukket. Ministeren for skatter og afgifter kan give nærmere regler om beregningen af det årlige fradrag og om oplysningspligt for forsikringselskaber m. v. til brug ved gennemførelsen af reglerne i stk. 2-6.

Stk. 5. Beløb, hvormed præmier eller bidrag som nævnt i stk. 3 forhøjes i henhold til en aftale om løbende pristalsregulering af præmier eller bidrag, kan uanset reglerne i stk. 3-4 fradrages i det år, hvor beløbet forfalder til betaling.

Stk. 6. Dør den pågældende, før afskrivning af kapitalindskud eller præmier efter stk. 2-4 er afsluttet, kan den efterlevende ægtefælle, hvis denne ved dødsfaldet var sambeskattet med afdøde, fortsætte afskriv-

ningen. Fradragsretten for et resterende beløb bortfalder, når der er indtrådt afgiftspligt for hele den pågældende ordning efter reglerne i §§ 29-31.««

Af *ministeren for skatter og afgifter*, tiltrådt af et *flertal* (Møller Andersen (S), Camre (S), Drejer (S), Erenbjerg (S), Thomas Have (S), Hjortnæs (S), Karl Nielsen (S), Glistrup (FP), Kjærulff-Schmidt (FP), Ellemann-Jensen (V), Jeppe Kristensen (V) og Bollmann (CD)):

4) Som nyt nummer indsættes efter nr. 2:

»3. § 35, stk. 1, affattes således:

»Er der indtrådt afgiftspligt efter §§ 29-31 for hele den pågældende ordning, og har der været foretaget kapitalindskud eller præmie- eller bidragsbetaling med afskrivning over en årrække som omhandlet i § 18, stk. 2-4, fragår i det afgiftspligtige beløb den del af indskuddet eller præmierne m. v., for hvilke fradragsretten bortfalder efter § 18, stk. 6, 2. pkt.««

Til § 2

Af et *mindretal* (Glistrup (FP) og Kjærulff-Schmidt (FP)):

5) Paragraffen affattes således:

»§ 2

Loven har virkning for ordninger oprettet i indkomståret 1980 eller senere.«

Af *ministeren for skatter og afgifter*, tiltrådt af *flertallet under nr. 1*:

6) Paragraffen affattes således:

»§ 2

Stk. 1. Loven har virkning for:

- 1) kapitalindskud samt præmier og bidrag til pensionsordninger med løbende udbetalinger og rateforsikringer i pensionsejemed i henhold til en begæring, som den skattepligtige efter den 20. juni 1979 har fremsat over for forsikringselskabet m. v. eller dets repræsentant,
- 2) beløb, hvormed præmier og bidrag til ældre forsikringer m. v. forhøjes i henhold til en begæring som nævnt i nr. 1.

Stk. 2. For enker og enkemænd bevares adgangen til at fradrage eller afskrive et uafskrevet restbeløb efter de hidtidige regler i pensionsbeskatningslovens § 18, stk. 2, og § 64, såfremt beløbet hidrører fra kapitalindskud i henhold til begæring fremsat før 21. juni 1979.

Stk. 3. § 35, stk. 1, som affattet i § 1, nr. 3, anvendes også på uafskrevne kapitalindskud, for hvilke fradragsretten er valgt fordelt over en årrække efter de hidtil gældende regler.«

Bemærkninger

Til nr. 1

Ændringen er redaktionel.

Til nr. 2

Mindretallet ønsker med den foreslåede affattelse af stk. 2 at gøre ændringen af pensionsbeskatningsloven rimeligt effektiv.

Til nr. 3

Der stilles forslag om en ændret fremgangsmåde ved gennemførelsen af begrænsningen i adgangen til at fradrage kapitalindskud og præmier m. v. Ændringsforslaget går i princippet ud på, at man sammenlægger alle skatteyderes kapitalindskud og alle hans præmie- og bidragsbetalinger til ordninger af den art, der omfattes af lovforslaget. I løbet af en periode på 10 år kan skatteyderen så

fradrage det samlede beløb med 1/10 om året. Hvis 1/10 af beløbet er mindre end 25.000 kr., kan skatteyderen dog, såfremt han ønsker det, »fylde op«, således at han opnår et årligt fradrag på indtil 25.000 kr. Det er dog en betingelse, at det beløb, hvormed han »fylder op«, er forfaldent til betaling. Metoden belyses i nedenstående eksempel:

Eksempel. En skatteyder skal have fradrag for følgende beløb, der omfattes af lovforslaget:

Kapitalindskud	30.000 kr.
Præmier i 5 år til forsikring 1	
5 × 20.000 kr.	100.000 kr.
Præmier i 5 år til forsikring 2	
5 × 14.000 kr.	<u>70.000 kr.</u>
I alt	200.000 kr.

Efter ændringsforslagets hovedregel kan skatteydere i hvert af årene inden for 10-årsperioden fradrage

$$200.000 : 10 = 20.000 \text{ kr.}$$

Da dette beløb er under 25.000 kr., kan han dog vælge at forhøje årsfradraget til 25.000 kr. Såfremt han benytter denne mulighed fuldt ud, betyder det, at afskrivningsperioden forkortes til 8 år. Det er forudsat, at skatteyderens beslutning om, i hvilket omfang han vil benytte adgangen til at »fylde op«, skal være bindende for ham, så længe det samlede indskuds- og præmiebeløb er uforandret.

Årligt fradrag efter gældende lov	Årligt fradrag efter lovforslaget	Årligt fradrag efter ændringsforslaget
år 1 (30.000 + 34.000) 64.000 kr. (3.000 + 34.000)	37.000 kr.	25.000 kr.
år 2 34.000 -	37.000 -	25.000 -
år 3 34.000 -	37.000 -	25.000 -
år 4 34.000 -	37.000 -	25.000 -
år 5 34.000 -	37.000 -	25.000 -
år 6 0	3.000 -	25.000 -
år 7 0	3.000 -	25.000 -
år 8 0	3.000 -	25.000 -
år 9 0	3.000 -	0
år 10 0	3.000 -	0
I alt 200.000 kr.	200.000 kr.	200.000 kr.

Ændringsforslaget afviger fra lovforslaget på tre væsentlige punkter:

1. Efter lovforslaget skal fradragsretten for et

kapitalindskud på over 25.000 kr. fordeles ligeligt over en 10-årig periode. Et kapitalindskud på f. eks. 100.000 kr. kan således fradrages med 10.000 kr. pr. år i en 10-årig periode.

Efter ændringsforslaget skal der stadig foretages en 10-delning af kapitalindskuddet, men såfremt det årlige fradrag for kapitalindskuddet (samt andre pensionsordninger, se nedenfor under pkt. 2), er mindre end 25.000 kr., kan skatteyderen forhøje det årlige fradrag indtil de 25.000 kr., således at kapitalindskuddet kan fradrages over en kortere periode end de 10 år.

Ændringsforslaget indeholder tilsvarende ændringer for fradragsretten for andre pensionsordninger som nævnt i lovforslagets § 1, nr. 2, stk. 3.

2. Ændringsforslaget medfører, at alle de omhandlede kapitalindskud samt præmier og bidrag betragtes under ét, når der skal foretages en begrænsning i afskrivningsmulighederne.

Efter lovforslaget er det muligt i det samme indkomstår at foretage fradrag for både et kapitalindskud på op til 25.000 kr. og en årlig præmie eller bidrag til en pensionsordning, blot årspræmien/årsbidraget er under 25.000 kr. Årspræmierne/årsbidragene er fradragsberettigede uden begrænsninger, blot disse er under 25.000 kr. for hver forsikring for sig.

Efter ændringsforslaget skal der som nævnt under pkt. 1 foretages en 10-delning af alle kapitalindskud og præmier/bidrag, uanset størrelsen. Fradragene kan herefter foretages over en 10-årig periode med 1/10 pr. år. Såfremt det årlige samlede fradrag for alle ordningerne under ét herefter er under 25.000 kr., kan skatteyderen forhøje det årlige fradrag indtil de 25.000 kr. Forhøjelsen kan dog kun foretages i det omfang, der er forfaldne rater, der endnu ikke er bragt til fradrag.

Ændringsforslaget er således et værn imod, at skatteyderne kan omgå begrænsningsreglerne blot ved at tegne en række pensionsordninger med en årspræmie på under 25.000 kr.

3. En forhøjelse af det årlige præmie- eller bidragsbeløb medfører både efter lovforslaget og efter ændringsforslaget, at der kan

blive tale om en ny fordeling af fradragsbeløbet over en 10-årig periode.

I ændringsforslaget foreslås det, at præmie- eller bidragsforhøjelser, der alene skyldes en løbende pristalsregulering, ikke skal omfattes af hovedreglen om, at forhøjelser, skal kunne medføre en ny 10-årig fradragsperiode. Den del af præmien (bidraget), der alene skyldes pristalsreguleringen, kan efter ændringsforslaget fratrækkes uden begrænsninger i det år, beløbet forfalder til betaling. Ændringsforslagets regel sikrer mod, at skatteyderne i de sidste ni år af en f. eks. 20-årig præmiebetalingsperiode hvert år skal foretage en ny fordeling af præmieforhøjelsen på i alt 10 år, blot fordi præmien (bidraget) bliver pristalsreguleret.

§ 18, stk. 6, i ændringsforslaget svarer til § 18, stk. 4, i lovforslagets § 1, nr. 2. Stk. 6, 1. pkt., går ud på, at en enke eller enkemand, hvis afdøde ægtefælle havde påbegyndt afskrivning efter de foreslåede regler, skal kunne fortsætte afskrivningen. Det er dog en betingelse, at den efterlevende ægtefælle ved dødsfaldet var sambeskattet med afdøde. Den gældende pensionsbeskatningslovs § 18, stk. 2, 2. pkt., indeholder en noget lignende regel om tilfælde, hvor den afdøde ægtefælle havde valgt at afskrive et kapitalindskud over 10.000 kr. i løbet af en årrække. Der er dog den forskel mellem den gældende regel og det nu foreslåede stk. 6, at den efterlevende ægtefælle efter gældende lov kan vælge mellem at fradrage det uafskrevne restbeløb straks eller at afskrive det, medens forslaget kun giver den pågældende ret til at fortsætte afskrivningen.

§ 18, stk. 6, 2. pkt., drejer sig om tilfælde, hvor der i henhold til lovens §§ 29-31 indtræder afgiftspligt for hele den pågældende ordning, f. eks. fordi den ophæves i utide eller belånes. I så fald skal fradragsretten for et uafskrevet restbeløb bortfalde. Det svarer til, hvad der er bestemt i sidste punktum i den gældende lovs § 18, stk. 2.

Til nr. 4

§ 35, stk. 1, i den gældende lov drejer sig om tilfælde, hvor skatteyderen har valgt at afskrive et kapitalindskud over en årrække og der indtræder afgiftspligt for hele ordningen, f. eks. fordi den ophæves i utide eller belånes. Bestemmelsen går ud på, at det

afgiftspligtige beløb i disse tilfælde skal ned-sættes med den del af kapitalindskuddet, som endnu ikke er afskrevet.

Ændringsforslaget går ud på at tilpasse bestemmelsen til det foreliggende lovforslag.

Til nr. 5

Venstres og socialdemokratiets forslag har tilbagevirkende kraft, idet forslaget skal være gældende også for aftaler, der for længst er truffet mellem assurandøren og hans kunder, når hovedkontoret i forsikringsselskabet ikke har ekspederet sagen før 20. juni 1979. Dette er aldeles uantageligt, så ikrafttrædelsesparagraffen skal under alle omstændigheder laves om.

En anstændig lovgivningsmagt skal selvfølgelig give folk et anstændigt varsel. Og ligningsmyndighederne har også et rimeligt krav på ikke ved denne kommende ligning at skulle arbejde med to forskellige regelsæt på dette periferfelt.

Derfor foreslås førstkommande nytår som ikrafttrædelsesdag.

Til nr. 6

Ikrafttrædelsesreglerne som formuleret i lovforslaget medfører, at skatteydere, der har fremsat begæring om tegning af en ny eller udvidet forsikring af den i lovforslaget omhandlede karakter før skæringsdatoen, men endnu ikke har indbetalt kapitalindskuddet eller fået oprettet pensionsordningen på skæringsdatoen, skal foretage afskrivninger af de forfaldne beløb efter de nye regler.

Disse nye regler vil kunne medføre en vis likviditetsbelastning hos skatteyderen, som det må anses for rimeligt at skatteyderen har kendskab til, når han begærer forsikringen tegnet.

Ændringsforslagets § 2, stk. 1, nr. 1, indeholder derfor en regel om, at de nye afskrivningsregler kun skal anvendes af forsikrings-tagere, der har indsendt begæring om forsikringen efter skæringstidspunktet.

Bidrag og præmier til ældre forsikringer m. v. skal som hovedregel kunne fradrages efter de hidtidige regler, men hvis bidraget eller præmien forhøjes i henhold til en begæring, der fremsættes efter skæringdagen, skal de nye regler ifølge ændringsforslagets § 2, stk. 1, nr. 2, anvendes på forhøjelsen.

Ændringsforslagets § 2, stk. 2, går ud på, at enker og enkemænd skal bevare adgangen til at fradrage eller afskrive et uafskrevet restbeløb efter de hidtil gældende regler, såfremt beløbet hidrører fra kapitalindskud, som er foretaget i henhold til begæring fremsat før 21. juni 1979.

§ 2, stk. 3, går ud på, at den ændrede affattelse af § 35, stk. 1, i pensionsbeskatningsloven også skal gælde for uafskrevne kapitalindskud, som skatteyderen efter de hidtidige regler har valgt at afskrive over en årrække.

II. Forslag til lov om ændring af lov om afgift af visse olieprodukter

Til § 1

Af et *mindretal* (Glistrup (FP), Kjærulff-Schmidt (FP), Bollmann (CD) og Flygaard (DR)):

1) I det under nr. 2 foreslåede nye stykke til § 9 udgår ordene »med tilladelse efter lov om buskørsel« og ordene »der er afgiftsberigtiget efter registreringsafgiftslovens § 6, stk. 1, nr. 1, og«. Derhos indsættes som nyt 2. pkt.:

»Disse regler skal finde tilsvarende anvendelse for hyrevognskørsel.«

Af et *mindretal* (Ole Olsen (SF)):

2) Efter nr. 2 indsættes som nyt nummer:

»01. § 10 udgår.«

3) efter nr. 2 indsættes som nyt nummer:

»02. § 11 udgår.«

Af *ministeren for skatter og afgifter*, tiltrådt af et *flertal* (Møller Andersen (S), Camre (S), Drejer (S), Erenbjerg (S), Thomas Have (S), Hjortnæs (S), Karl Nielsen (S), Ellemann-Jensen (V) og Jeppe Kristensen (V)):

Til § 2

4) Datoen »den 00. juli 1979« ændres til: »den 1. juli 1979«.

Til § 3

5) Paragraffen udgår.

Bemærkninger

Til nr. 1

Ændringsforslaget tilsigter at forhindre en forvriddning af konkurrencemønsteret til skade for de i forvejen hårdt trængte erhvervsåsom hyrevognsbranchen og den, som ernærer sig ved bustransport, turistikørsel osv. Det er jo stødende, som ministeren vil det, først og fremmest at begunstige den skatteyderbetalte trafik og at særbegunstige de dele af landet – navnlig hovedstadsområdet – hvor der er let adgang til at klare de forholdsvis korte transportstrækninger ved offentligt subsidierede trafikmidler.

Til nr. 2 og 3

Forslagsstilleren finder det uacceptabelt, at erhvervslivet fritages for afgiftsbelastning. For det første betyder en fritagelse, at erhvervslivet ikke på samme måde som private tvinges til at spare energi, selv om det ikke forventes, at afgiftsbuketten i nævneværdigt omfang vil få denne ønskede effekt. For det andet synes det helt irrationelt, at mens forbrugerne skal beskattes af deres direkte forbrug af olie, gas og el, så skal de samme forbrugere ikke svare afgift, når de køber varer, som har krævet energi til fremstilling.

Bestemmelserne i den gældende lovs §§ 10 og 11 omhandler erhvervslivets mulighed for at få godtgjort betalt afgift: Disse bestemmelser foreslås ophævet.

Til nr. 4 og 5

Ved ændringsforslag nr. 4 fastsættes lovens ikrafttrædelsestidspunkt til den 1. juli 1979. Da loven således foreslås at træde i kraft ved begyndelsen af en måned, kan § 3 udgå.

III. Forslag til lov om ændring af lov om afgift af benzin

Til § 1

Af et *mindretal* (Glistrup (FP) og Kjærulff-Schmidt (FP)):

1) Efter den foreslåede ændring tilføjes: »og i § 13, stk. 1, ændres »følgende« til: »næstfølgende«.

141 Udvalgenes betænkninger m.m. (undt. finans- og tillægsbev.lovforslag).

Af *ministeren for skatter og afgifter*, tiltrådt af et *flertal* (Møller Andersen (S), Camre (S), Drejer (S), Erenbjerg (S), Thomas Have (S), Hjortnæs (S), Karl Nielsen (S), Ellemann-Jensen (V) og Jeppe Kristensen (V)):

Til § 2

2) Datoen »den 00. juli 1979« ændres til: »den 1. juli 1979«.

Til § 3

3) Paragraffen udgår.

Bemærkninger

Til nr. 1

Benzinforhandlerne er en gruppe, der kommer stærkt i knibtangsklemme mellem OPEC-prisforhøjelser og SV-prisforhøjelser. Ofte er der tale om mennesker, hvis økonomi slet ikke kan bære de varelagerinvesteringer, der nu vil blive krævet af dem, såfremt der ikke kommer en hjælpeaktion. Desværre har skatteministeriet været uhyre lidt behjælpelig og uhyre sen til at reagere på denne problemstilling, og derfor har der ikke været tekniske muligheder for at få udarbejdet det helt rigtige ændringsforslag til helt sikkert at klare katastrofesituationen.

Ved den mere primitive model – at indrømme en ekstra kreditmåned – opnås, at der kommer flere penge på bordet, så olieselskaberne får bedre mulighed for at give forhandleren kredittid eller hjælpe ham ved sikkerheder og større avancer.

Til nr. 2 og 3

Ved ændringsforslag nr. 2 fastsættes lovens ikrafttrædelsestidspunkt til den 1. juli 1979. Da loven således foreslås at træde i kraft ved begyndelsen af et kvartal, kan § 3 udgå.

IV. Forslag til lov om afgift af gas

Til § 1

Af et *mindretal* (Arne Bjerregaard (KrF)):

1) Paragraffen affattes således:

»§ 1. Der svares afgift til statskassen af flaskegas (LPG).

Stk. 2. Afgiften udgør 57 øre pr. kg.«

Af et *mindretal* (Glistrup (FP) og Kjærulff-Schmidt (FP)):

2) Stk. 2 affattes således:

»Stk. 2. Afgiften udgør for ledningsført bygas 20 øre pr. m³.«

Af et *mindretal* (Ole Olsen (SF)):

Til § 8

3) Paragraffen udgår.

Til § 9

4) Paragraffen udgår.

Af et *mindretal* (Glistrup (FP), Kjærulff-Schmidt (FP), Bollmann (CD) og Arne Bjerregaard (KrF)):

5) Efter § 9 indsættes som ny paragraf:

»§ 0. Hyrevognsejere kan få tilbagebetalt afgiften af den af hyrevogne forbrugte afgiftspligtige gas.

Stk. 2. Afgiften efter stk. 1 tilbagebetales efter fremlæggelse af fakturaer eller særskilte opgørelser, der kan danne grundlag for opgørelsen af tilbagebetalingsbeløbet. Tilbagebetalingsbeløbet opgøres for en periode af 1 måned.«

Af *mindretallet under nr. 2*:

Til § 20

6) Efter stk. 4 indsættes som nyt stykke:

»Stk. 5. Sempel uagtsomhed straffes ikke.«

Bemærkninger

Til nr. 1

Mindretallet ønsker med dette ændringsforslag at undtage den ledningsførte bygas fra afgift. Såfremt ændringsforslaget vedtages, vil der til 3. behandling blive stillet de nødvendige yderligere konsekvensændringsforslag.

Til nr. 2

Det er urimeligt for et bagatelprovenu at opretholde en særskilt afgiftsklasse med deraf følgende administrationsbesvær.

Til nr. 3 og 4

Forslagsstilleren finder det uacceptabelt, at erhvervslivet fritages for afgiftsbelastning. For det første betyder en fritagelse, at erhvervslivet ikke på samme måde som private tvinges til at spare energi, selv om det ikke forventes, at afgiftsbuketten i nævneværdigt omfang vil få denne ønskede effekt. For det andet synes det helt irrationelt, at medens forbrugerne skal beskattes af deres direkte forbrug af olie, gas og el, så skal de samme forbrugere ikke svare afgift, når de køber varer, som har krævet energi til fremstilling.

Bestemmelserne i lovforslagets §§ 8 og 9 omhandler erhvervslivets mulighed for at få godtgjort betalt afgift. Disse bestemmelser foreslås fjernet fra lovforslaget.

Til nr. 5

Ændringsforslaget indebærer, at også hyrevognsejere kan få tilbagebetalt afgiften af den af hyrevogne forbrugte afgiftspligtige gas.

Til nr. 6

Folketingsflertallet befinder sig stadig på det dumstædighedsstadium, at man ikke vil vedtage fremskridtsforslag nr. 23 af 6. oktober 1977 om afkriminalisering af simpel uagtsomhed.

Så længe dette er tilfældet, må man trættes med bestandigt at skulle stemme om forslag om, at der så i denne lov, så i hin lov, skal indsættes undtagelsesregler til hindring af, at myndighederne kan fare frem med bål og brand mod de mennesker, der handler, som næsten alle gør det: at de af og til kan komme til uden forsæt dertil eller grov uagtsomhed at overtræde en eller anden af paragrafferne i de tusinde dårlige loves land.

V. Forslag til lov om ændring af lov om afgift af elektricitet

Til § 1

Af et *mindretal* (Ole Olsen (SF)):

1) Nr. 2 udgår.

2) Nr. 3 udgår.

Af *ministeren for skatter og afgifter*, tiltrådt af et flertal (Møller Andersen (S), Camre (S), Drejer (S), Erenbjerg (S), Thomas Have (S), Hjortnæs (S), Karl Nielsen (S), Ellemann-Jensen (V), Jeppe Kristensen (V) og Bollmann (CD)):

3) I den under nr. 3 foreslåede § 11 affattes stk. 2, 1. pkt., således:

»Tilbagebetaling kan dog ikke finde sted for så vidt angår afsætning af de i bilaget til nærværende lov nævnte ydelser.«

Af *ministeren for skatter og afgifter*, tiltrådt af et flertal (Møller Andersen (S), Camre (S), Drejer (S), Erenbjerg (S), Thomas Have (S), Hjortnæs (S), Karl Nielsen (S), Ellemann-Jensen (V), Jeppe Kristensen (V), Bollmann (CD) og Flygaard (DR)):

4) Efter nr. 3 indsættes som nyt nummer:

»01. Efter § 11 indsættes som ny paragraf:

»§ 11 a. Ministeren for skatter og afgifter kan fastsætte regler om godtgørelse af afgift af kørestrøm, der anvendes af el-tog til personbefordring.«

Til § 2

Af *ministeren for skatter og afgifter*, tiltrådt af et flertal (Møller Andersen (S), Camre (S), Drejer (S), Erenbjerg (S), Thomas Have (S), Hjortnæs (S), Karl Nielsen (S), Ellemann-Jensen (V) og Jeppe Kristensen (V)):

5) Datoen »den 00. juli 1979« ændres til: »den 1. juli 1979«.

Af *ministeren for skatter og afgifter*, tiltrådt af et flertal (Møller Andersen (S), Camre (S), Drejer (S), Erenbjerg (S), Thomas Have (S), Hjortnæs (S), Karl Nielsen (S), Glistrup (FP), Kjærulff-Schmidt (FP), Ellemann-Jensen (V), Jeppe Kristensen (V), og Bollmann (CD)):

6) Efter stk. 1 indsættes som nyt stykke:

»Stk. 2. Tilbagebetaling efter § 11 i lov om afgift af elektricitet kan første gang finde sted for afgiftsperioder, der udløber 30. sep-

tember 1979 eller senere. Denne tilbagebetaling skal omfatte afgift opgjort efter denne bestemmelse fra lovens ikrafttræden.«

Stk. 2 bliver herefter stk. 3.

Til bilaget

Af *ministeren for skatter og afgifter*, tiltrådt af flertallet under nr. 3:

7) Bilaget affattes således:

»Bilag.

Liste over momsregistrerede virksomheder, hvis afsætning af ydelser ikke giver adgang til tilbagebetaling af elafgift.

Advokater
arkitekter
bureauer (bl. a. vagtbureauer, ægteskabsbureauer)
forlystelser, herunder teaterforestillinger, biografforestillinger m. v.
landinspektører
mæglere
reklame
revisorer
rådgivende ingeniører«.

Underændringsforslag til ændringsforslag nr. 7

Af et *mindretal* (Glistrup (FP) og Kjærulff-Schmidt (FP)):

8) I den foreslåede affattelse af bilaget til loven affattes listens tredje linje således:

»Vagtbureauer og ægteskabsbureauer«.

Bemærkninger

Til nr. 1 og 2

Forslagsstilleren finder det uacceptabelt, at erhvervslivet fritages for afgiftsbelastning. For det første betyder en fritagelse, at erhvervslivet ikke på samme måde som private tvinges til at spare energi, selv om det ikke forventes, at afgiftsbuketten i nævneværdigt omfang vil få denne ønskede effekt. For det andet synes det helt irrationelt, at medens forbrugerne skal beskattes af deres direkte forbrug af olie, gas og el, så skal de samme forbrugere ikke svare afgift, når de køber varer, som har krævet energi til fremstilling.

Bestemmelserne i lovforslagets § 1, nr. 2 og 3, omhandler erhvervslivets mulighed for at få godtgjort betalt afgift. Disse bestemmelser forslås fjernet fra lovforslaget.

Til nr. 3

Den foreslåede ændring til § 1, nr. 3, betyder, at der kan ydes tilbagebetaling af elafgift til momsregistrerede virksomheder i samme omfang, som de har fradragret for indgående moms, bortset fra visse liberale erhverv (bilaget).

Det bemærkes, at der ikke kan ydes tilbagebetaling af elafgiften til ikke-momsregistrerede virksomheder, f. eks. banker, forsikringselskaber og læger.

Til nr. 4

Ved ændringsforslaget foreslås eldreven persontogstrafik friholdt for afgiften.

Til nr. 5 og 6

Af administrative grunde foreslås det til ændringen i § 2, at der i forbindelse med ikrafttrædelsesdatoen 1. juli 1979 etableres en overgangsordning for tilbagebetalingen af afgift.

Til nr. 8

Begrebet »bureau« er aldeles uklart. Rejsebureau, oplysningsbureau, detektivbureau, Ritzaus Bureau er nogle tilfælde, hvor det danske sprog mere eller mindre tilfældigt benytter ordet »bureau«, uden at der er noget fælles sagligt særkende ved disse virksomheder. Ministeren har forsøgt at foreslå definitionen: »virksomheder, der udøver selvstændige servicefunktioner« (bilag 22). Det er imidlertid så vidtrækkende, at det dækker enhver forretning og er derfor ubrugeligt. Lovteknisk kan man ikke være bekendt at skrive et sådant udtryk. Provenumæssigt spiller det meget ringe rolle, men administrativt kan det give anledning til umådelige trakasserier, hvis lovgivningen ikke er rimelig præcist formuleret, og derfor foreslås det at ihjelslå den allerværste skrubbudse i ministerens forslag, der i øvrigt heller ikke er særlig velformuleret på de andre af bilagets punkter.

VI. Forslag til lov om ændring af lov om tobaksafgifter

Til § 2

Af *ministeren for skatter og afgifter*, tiltrådt af et flertal (Møller Andersen (S), Camre (S), Drejer (S), Erenbjerg (S), Thomas Have (S), Hjortnæs (S), Karl Nielsen (S), Ellemann-Jensen (V) og Jeppe Kristensen (V)):

Ordene »den 00.000 1979« ændres til: »den 1. juli 1979.«

Bemærkninger

Det foreslås, at loven træder i kraft den 1. juli 1979.

VII. Forslag til lov om ændring af lov om afgift af charterflyvning

(Forhøjelse af afgiften)

Af et *mindretal* (Glistrup (FP), Kjærulff-Schmidt (FP), Bollmann (CD) og Flygaard (DR)):

Til § 1

1) I paragraffen indsættes som nyt nummer:

»2. I § 2 indføjes efter »pr. passager« ordene: »over 15 år, men under 67 år.«

Til § 2

2) I *stk. 1* ændres »den 00.0000 1979« til: »den 1. januar 1980«.

Af *ministeren for skatter og afgifter*, tiltrådt af et flertal (Møller Andersen (S), Camre (S), Drejer (S), Erenbjerg (S), Thomas Have (S), Hjortnæs (S), Karl Nielsen (S), Ellemann-Jensen (V) og Jeppe Kristensen (V)):

3) *Stk. 1* affattes således:

»*Stk. 1.* Loven træder i kraft den 1. juli 1979.«

Bemærkninger

Til nr. 1

Det vil være rimeligt at undtage børn og folkepensionister fra charterafgiften, og provenutabet herved vil kun være ubetydeligt, når henses til de sundheds- og trivselsmæssige værdier, der er forbundet med, at også familier med børn og ældre medborgere kan holde ferie under sunderne himmelstrøg.

Til nr. 2

I masser af familier er charterrejserne planlagt for resten af 1979 på grundlag af

allerede udsendte programmer fra rejsebu-reauerne. Da der ofte er tale om 4-5 familie-medlemmer, vil ikrafttræden i 1979 betyde 300-375 kr. i uforudset merudgift. Provenutabet i forhold til ikrafttræden 1. november 1979 anslås til 8 mill. kr. - altså et forsvindende beløb for statskassen sammenlignet med, at en julerejse går i vasken for en børnefamilie - der ofte vil være stærkt presset i forvejen i kraft af de forhøjede flybenzinpriser og andre stigninger.

Til nr. 3

Det foreslås, at loven træder i kraft den 1. juli 1979.

Møller Andersen (S) Camre (S) Erenbjerg (S) Thomas Have (S) Hjortnæs (S) fmd.

Drejer (S) Karl Nielsen (S) Ellemann-Jensen (V) Jeppe Kristensen (V) Glistrup (FP)

Kjærulff-Schmidt (FP) Flygaard (DR) Hagen Hagensen (KF) Bollmann (CD) nfmd.

Arne Bjerregaard (KrF) Ole Olsen (SF) Kaj Hansen (DKP)

Partierne RV, VS og EP var ikke repræsenteret ved medlemmer i udvalget.